

Astrologische Nieuwsbrief No. 22 van zaterdag 28 augustus 2021.

Eindelijk is het dan zo ver. Na vier maanden vooronderzoek en acht maanden werken, is dan het tweede boek over de Vaste Sterren en Constellaties gereed. Het eerste boek verscheen in april 2011 en het is nu op de kop af 10 jaar verder dat het vervolgboek het daglicht ziet.

Dit tweede boek bestaat ook weer uit twee gedeelten: een astronomisch deel van ca. 200 pagina's en een astrologisch deel van 300 bladzijden. Vrijwel alle tekst is nieuw en is daadwerkelijk een aanvulling op de zaken die in het eerste boek werden beschreven. Er zijn drie uitvoeringen verkrijgbaar als fysiek boek.

Zwart-wit publicatie: paperback. 516 bladzijden. 193x260 mm.
ISBN: 978-946-435-7400
Crème papier, boekdikte: 45 mm, gewicht: 1190 gram.

Zwart-wit publicatie: hardcover. 516 bladzijden. 193x260 mm.
ISBN: 978-946-435-7516
Wit papier, boekdikte: 35 mm, gewicht: 1236 gram.

Kleuren publicatie: paperback. 516 bladzijden. 189x246 mm.
ISBN: 978-1-300-28257-0
Wit papier, boekdikte: 35 mm, gewicht: ca. 1200 gram

Astronomisch gedeelte

In het eerste (astronomische) gedeelte onderneemt u een reis naar de uiteinden van het universum. U begint op Aarde met de lancering van een geavanceerd voertuig, waarmee u later in de reis met de snelheid van het licht kunt reizen, anders komt u nergens in de uitgestrektheid van het heelal.

In het huidige boek echter ben ik zelf ook op ontdekkingsreis gegaan en wilde letterlijk vanaf de Aarde naar de verste grenzen van het universum gaan, gesteund door de kennis uit de astronomie die voor mij een levenslange interesse is geweest. Het is vooral een reis door de kosmos van verbazing. Verbazing over snelheden, verbazing over afstanden, verbazing over de grootte van het universum, verbazing over temperaturen binnenin sterren. **VOORAL** (met een hoofdletter) verbazing over de immense, gigantische titanenkracht en –werking van de zwaartekracht en wat die al niet teweeg kan brengen in sterren, in sterrenstelsels en in het complete universum. U zult letterlijk versteld staan als u leest hoe de vorming van sterren tot stand komt en hoe in de diepste kern van een volwassen geworden ster het kernfusieproces aan de gang gaat.

Alles heb ik geprobeerd te schrijven met een mix van humor en relativering en verbazing, waarbij de wetenschappelijke kant op de achtergrond blijft. Wat er beschreven staat, is voor nagenoeg 100% juist en waar en volgt de laatste wetenschappelijke kennis uit de astronomie, maar u zult daar geen last van hebben. Formules komen totaal niet voor, misschien eentje dan ergens, maar ik heb de reis geprobeerd te schrijven vanuit de verbazing en de relativering van onszelf als nietig mens in die oneindige grote kosmos.

Om u een idee te geven welke zaken er beschreven worden, treft u hier het eerste stuk van de inhoudsopgave aan van de behandelde onderwerpen.

Inhoudsopgave

Inleiding.....	7
Astronomisch gedeelte - H1. Een reis door de Kosmos, afstanden.....	13
1.01 Inleiding, voertuigen om te reizen	13
1.02 Rondje om de Aarde	14
1.03 Rondje om de Zon heen	15
1.04 De reis van de Voyager-1.....	15
1.05 De directe omgeving van het Zonnestelsel	17
1.06 De “Wolk van Oort”	18
Astronomisch gedeelte - H2. Naar de eerste sterren	21
2.01 Inleiding	21
2.02 Hoe ver staat de dichtstbijzijnde ster	23
2.03 De andere sterren in onze “omgeving”	28
2.04 De onderlinge grootte van sterren.....	39
2.05 De geboorte van sterren	53
2.06 Het dagelijks leven van sterren	61
2.07 Het einde van een ster	66
2.07.1 Evolutie van een type ster als de Zon	66
2.07.2 Evolutie van sterren, veel minder zwaar dan de Zon.....	71
2.07.3 Evolutie van sterren, veel zwaarder dan de Zon	75
2.08 De ster Betelgeuze	82
2.09 De ster eta-Carinae.....	87
2.10 Een korte samenvatting.....	89

U begint uw reis op Aarde en maakt kennis met afstanden, met snelheden en ook al een beetje met het aantal sterren in onze “directe” omgeving, alles nog steeds binnen onze eigen Melkweg. Alle sterren die wij in de astrologie gebruiken, staan in onze directe omgeving, dus binnen in onze eigen Melkweg. Al die sterren zijn ooit eens gevormd ofwel geboren uit gas en stof in de ruimte. Dat geboorteprocess zult u gaan zien, ook van onze eigen Zon miljarden jaren geleden.

U zult meteen de Tijd gaan relativiseren in het universum. Ons menselijk bestaan is slechts een snuifje binnen het totale leven van de kosmos. Sommige sterren hebben miljoenen jaren nodig gehad om zich te vormen, voordat ze echt een ster werden. Andere, supergrote reuzen deden het sneller: een paar honderdduizend jaar. De supergrote reuzen vormen snel, ze leven “kort” en sterven spectaculair, dat wordt allemaal beschreven, voorzien van zeer veel afbeeldingen, zodat u als het ware deel uitmaakt van de totale proces.

Op de totale maximale leeftijd van onze Zon gezien, is de Zon nu een jongeman en is bezig om een gevestigde heer te worden in de volle kracht van zijn leven. Hij is nu ongeveer 4,5 miljard jaar oud en heeft nog ongeveer eenzelfde tijd te leven. Het einde van sterren die vergelijkbaar zijn met de Zon wordt uitvoerig besproken, ook weer in opperste verbazing over wat zich allemaal in die sterren afspeelt.

De ster Betelgeuze was af en toe in het nieuws de laatste paar jaar en deze ster is echt aan het einde van zijn leven gekomen. De gigantische grootte van Betelgeuze is reeds verbazingwekkend, maar de manier waarop hij aan zijn einde komt, is minstens zo spectaculair. Nu gebruiken wij hem nog in onze horoscopen als onderdeel van de Orion. Maar is hij er nog? Is hij misschien al ontploft als supernova, maar heeft dat licht ons nog niet bereikt?

De Melkweg krijgt veel aandacht, want elke astroloog behoort te weten waar de planeten staan, waar de sterren staan die wij gebruiken, maar “wij astrologen” moeten ons ook realiseren en inzicht hebben van de inhoud van onze directe omgeving in de ruimte. Al onze 110 tot 130 vaste sterren en de constellaties staan in de Melkweg. Dat is allemaal erg dichtbij en alles draait rond een centraal punt. En raad wat: in dat centrale punt staat een Zwart Gat en dat zwarte gat is dol op sterren en materie, hij eet er graag van en zijn massa bedraagt ruim 4 miljoen zonnen. Iedereen kon recentelijk kennis nemen van de allereerste “foto” van een zwart gat, miljarden mensen hebben dit kunnen zien. Uiteraard is er aandacht voor dit bizarre verschijnsel, alweer verbazing. Onze “directe buurvrouw” is Andromeda, ook een melkwegstelsel, groter dan het onze en bevat 1000 miljard sterren. Andromeda en onze Melkweg naderen elkaar en zullen over 5 miljard jaar met elkaar fuseren, ook dat wordt beschreven. De voorkant van dit boek is een fraaie echte foto van de geobserveerde Andromeda.

Astronomisch gedeelte - H3. Verder op reis in de Melkweg	91
3.01 Inleiding	91
3.02 De vorm en inhoud van de Melkweg	92
3.03 Onze plaats in de Melkweg.....	98
3.04 Alles draait, dus de Melkweg draait ook	101
3.05 Wij leven in de buurt van een zwart gat	103
3.06 Overige wetenswaardigheden van de Melkweg	107
Astronomisch gedeelte – H4. Het Andromeda sterrenstelsel.....	109
4.01 Inleiding	109
4.02 Naar Andromeda toe	110
4.03 Alles is in beweging, ook sterrenstelsels	115
Astronomisch gedeelte – H5. Voorbij Andromeda, verder de Kosmos in	119
5.01 Inleiding	119
5.02 Een kijkje in de diepe kosmos	120
5.03 De lokale groep van sterrenstelsels.....	123
5.04 De lokale groep maakt weer deel uit van een grotere groep	127
5.05 Clusters van clusters	130
5.06 Naar de uithoeken van het universum	133
5.07 Donkere materie.....	137
5.08 Donkere energie en het expanderende universum	139
5.09 De creatie van het universum, Big Bang	142
5.10 Wij keren terug naar huis en aanvaarden ons aardse bestaan.	145
Astronomisch gedeelte – H6. De beweging van sterren en constellaties	147
6.01 Inleiding	147
6.02 Het rijzen van de sterren en constellaties	153
6.03 Het hoogtepunt: de culminatie.....	164
6.04 Ondergaan van sterren en constellaties	174
6.05 Circumpolaire sterren en constellaties.....	179
Astronomisch gedeelte – H7. Het heliakale rijzen en ondergaan van sterren.....	183
7.01 Invloed op dagelijks leven, kalenderfunctie	183
7.02 Het heliakale rijzen en ondergaan van de sterrengroep Pleiaden	185
7.03 Het heliakale rijzen van andere sterren	191
7.03.1 Sirius	192
7.03.2 Vindematrix	195
7.06 Afsluitende opmerkingen.....	198
Astronomisch gedeelte – H8. De Poolster door de eeuwen heen	201
8.01 Inleiding	201
8.02 De huidige positie van de Poolster	203
8.03 De Zuidpool	208
8.04 Lengte van de Poolster astrologisch realistisch?.....	211

In hoofdstuk vijf gaat u werkelijk voorbij het Andromedastelsel en dan op weg naar de uiteinden van de kosmos. Kan dat? Ja, met de huidige stand van de techniek en de wetenschappelijke kennis, kan dit. Alweer één en al verbazing.

Uiteindelijk blijkt onze Melkweg en ook het Andromedastelsel een pluisje in de totale kosmos. De afstanden zijn zo gigantisch groot dat dit het voorstellingsvermogen te boven gaat. De kosmos zit vol met zwarte gaten en zware sterren en de meest uiteenlopende sterrenstelsels. Helemaal aan het einde van ons universum, voor zover de huidige modellen kunnen bepalen is iets gaande, wat ook weer ons begrip en verstand te boven gaat. Dit hangt samen met dat ene moment, dat moment van een miljardste van een miljardste seconde waarin het universum begon, de Oerknal, een begrip dat door Cees de Jager een naam kreeg, een Nederlandse beroemdheid in de astronomie die dit jaar op honderdjarige leeftijd overleed. Wat dáár gebeurde is ook weer te bizar voor woorden, maar het bepaalt wel hoe ons huidige heelal eruit ziet.

Hierna keert u weer terug op Aarde, in een flits van een seconde, en bekijkt u het rijzen, culmineren en ondergaan van sterren en constellaties. Dit is van ongelooflijk groot belang voor het goed begrijpen van de sterren in de horoskoop. U zult ook werkelijk goed gaan begrijpen waarom de Zon op sommige momenten boven de poolcirkel nooit ondergaat en op andere momenten voor langere tijd niet te zien is, voorzien van zeer heldere illustraties.

Onze tegenwoordige hondsdagen zijn een overblijfsel van het heliakale rijzen van de ster Sirius uit lang vervlogen tijden, maar ook de Pleiaden of de ster Vindemiatrix kent een heliakaal rijzen of een ondergang. Deze uiterst belangrijke momenten aan de hemel dienden als kalenderfunctie voor het openbare leven, voor religieuze feesten of andere rituelen. U leert deze verschijnselen goed kennen via vele afbeeldingen en u zult ook dit in een historisch perspectief kunnen plaatsen, ook weer van belang voor de astrologie.

Dan is er eindelijk voldoende aandacht voor de huidige Poolster, maar ook voor de Poolsterren die er geweest zijn sinds de afgelopen duizenden jaren, maar ook voor de Poolsterren die nog zullen volgen. Nóg belangrijker wellicht is het om de zin en onzin van de huidige Poolster in onze horoskoop te evalueren, zaken waaraan vrijwel nooit aandacht is besteed.

Hiermee worden de astronomische hoofdstukken afgesloten, maar tussendoor zijn er steeds uitstapjes gemaakt naar de astrologische consequenties, zodat u de verbanden duidelijk kunt zien.

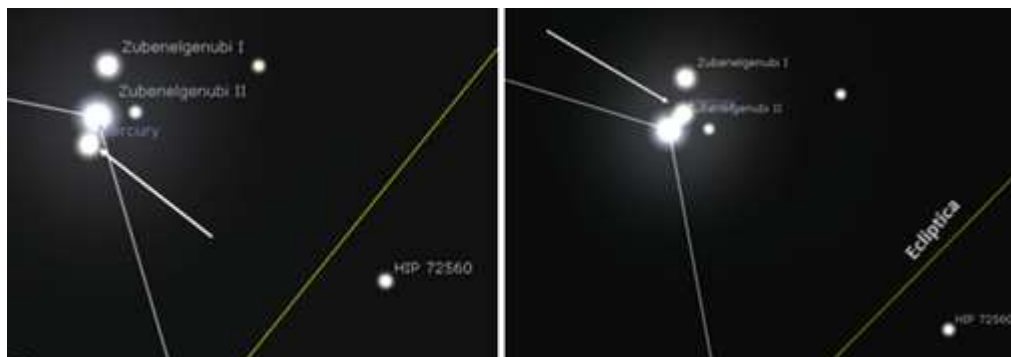
+++++

Astrologisch gedeelte

Als er één zaak centraal staat in het astrologische gedeelte, dan is het wel het geheel van de twaalf zodiakale constellaties en de sterren die zich daarin bevonden. Dit kreeg veel te weinig aandacht in het eerste boek uit 2011, maar wordt nu grondig bekeken, ook weer voorzien van veelvuldige tabelletjes, mooie afbeeldingen en grafische verduidelijkingen. Het is de langste paragraaf die ik ooit heb geschreven, maar een die de moeite waard is. Ook is er nu extra aandacht voor de Indiase maanhuizen, de Nashtra's.

Astrologisch gedeelte – H9. De zodiakale constellaties	217
9.01 Inleiding	217
9.02 De twaalf afzonderlijke zodiakale constellaties en de maanhuizen. Ram (222), Maanhuizen (224), Stier (234), Nevels (237), Tweelingen (244), Kreeft (252), Leeuw (262), Maagd (275), Spica (279), Weegschaal (294), Schorpioen (310), Boogschutter (325), Steenbok (339), Waterman (351) en Vissen (366).....	221
9.03 De zodiakale constellaties, conclusies	378
9.04 De uitwerking van de individuele sterren	382
9.05 Slotwoorden	389
Astrologisch gedeelte – H10. De Koninklijke Sterren	391
10.01 Inleiding	391
10.02 De ontkrachting van de mythe	393
10.03 Een alternatief voor de zgn. Koninklijke sterren	408

Elk van de twaalf zodiakale constellaties wordt uitgebreid voorzien van afbeeldingen en ook worden diverse voorbeelden gegeven van bekende persoonlijkheden waar treffende conjuncties optreden tussen planeten en vaste sterren. Het wordt tevens meer dan ooit duidelijk hoe ongelooflijk belangrijk die zodiakale constellaties zijn, omdat alle planeten in dit gebied hun plaats hebben, Pluto af en toe uitgezonderd. Al die planeten kunnen werkelijk echt conjunct staan met de vaste sterren, uiteraard steeds vanaf de Aarde bekeken. Een spectaculair voorbeeld wordt getoond van de sterbedekking door de planeet Mercurius.

Hoe de individuele sterren van die constellaties uitwerken, staat uitgebreid beschreven in het eerste boek, maar in het huidige boek wordt in algemene zin de werking van een ster verklaard, in termen van de planeetwerking die door Ptolemeus werd vastgesteld. Een aantal correcties op de sterwerking ten opzichte van het eerste boek worden ook nog gegeven, zoals die van de uiteinden van de klauwen van de Schorpioen.

De zogenaamde Koninklijke Sterren bestaan niet, dit wordt in hoofdstuk 10 bewezen, dat is zeker nieuw ten opzichte van wat in het eerste boek werd beschreven. Maar de twaalf zodiakale constellaties bieden zeer zeker een waardig alternatief en binnen die constellaties zijn er enkele sterren van de eerste magnitude die er absoluut uit springen als een “waardige” ster met een zeer sterke invloed.

Astrologisch gedeelte – H11. De Precessie in historisch perspectief	413
11.01 Inleiding	413
11.02 Precessie door de tijden heen	416
11.03 Equinoxen en Solstitia	418
11.04 De verschuiving van de kardinale punten in achtduizend jaar	422
11.05 Wat doet de precessie over dertienduizend jaar	431
Astrologisch gedeelte – H12. Mythe en Archetype achter de vaste sterren	435
12.01 Inleiding tot de mythologie achter de vaste sterren	435
12.02 Archetypen als drijfveren, Synchroniciteit als mechanisme	444
12.03 Enkele voorbeelden van mythen achter de vaste sterren	452
Astrologisch gedeelte – H13. Welke methode: Brady of de rest van de wereld	463
13.01 Inleiding	463
13.02 De Hellenistische literatuur en de vaste sterren	466
13.03 De verschillen tussen de beide methoden	472

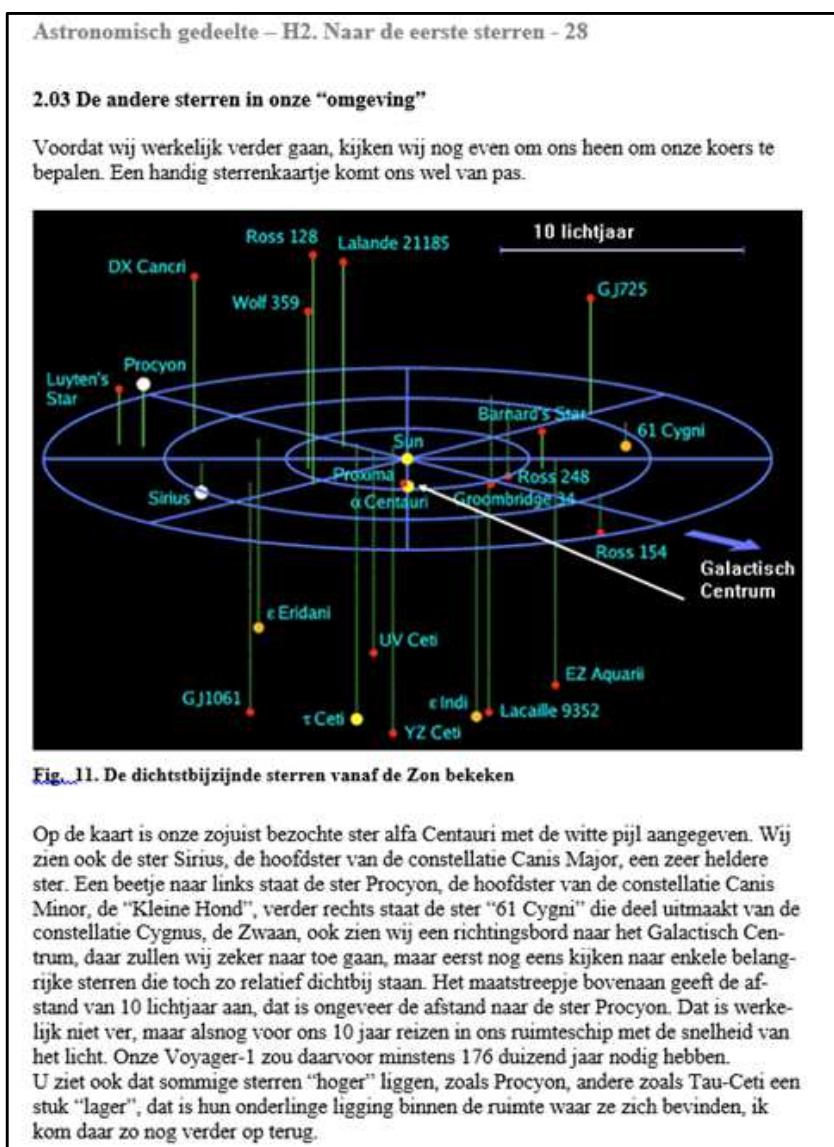
Het hoofdstuk over de Precessie van de Equinox is uiterst leerzaam. Geen formules, geen ingewikkeld gedoe, maar vooral een grafisch inzicht wat de oude volkeren aan de hemel gezien moeten hebben op de momenten van het begin van de lente, zomer, herfst en winter. Dit wordt weergegeven in duizenden objecten uit die oude tijd, zoals vazen, grensstenen, standaarden, enzovoorts. Het hoofdstuk geeft definitief inzicht wat de precessie betekent voor de plaats van de sterren en de constellaties op enig moment in de tijd en biedt mogelijkheden om zelf eens op onderzoek uit te gaan.

Mijn leermeester zei altijd: “mythologie is geïllustreerde astrologie” en “zonder kennis van de mythologie begrijp je niets van de astrologie”, dat zei hij na 40.000 horoscopen in zijn astrologische carrière te hebben gehad, dus er zal wel een kern van waarheid in zitten. Een apart hoofdstuk is dus nodig om de mythologie als zodanig te doorgronden, zonder dat het saai wordt. Wat het nog veel interessanter maakt, is de benadering van Carl Gustav Jung over archetypen en synchroniciteit, die sluit perfect aan op de bestaande mythologieën. Het is voor mij dé beste verklaring voor de werking van astrologie die ik in de afgelopen 40 jaar heb mogen vernemen, dus wil ik hem u hier niet onthouden.

Het laatste hoofdstuk is een weerlegging van de kritiek die hier en daar sinds het verschijnen van mijn eerste boek in 2010 op internet te vinden was. Ik zou de plank volledig misslaan bij de benadering van de werking van de vaste sterren, een benadering die reeds 2000 jaar oud is. Aan de hand van mijn studies in de klassieke astrologie sinds 2007 wil ik aantonen dat de methoden die ik in beide boeken probeer uit te dragen, al eeuwenoud zijn en mainstream waren bij de klassieke astrologen.

+++++

Dan volgen hier gedeeltes van enkele bladzijden uit het boek, zodat u een globale indruk krijgt van de inhoud, als aanvulling op wat hierboven al is beschreven. De schermafdrucken betreffen de kleureditatie van het boek. Dezelfde afbeeldingen zijn voorhanden in de zwart-wit editie, maar dan zijn die in grijswaarden weergegeven.

De Aarde is in fig.20 niet eens meer te zien, die is kleiner dan een pixel op de totale afbeelding.

Er passen vijf zonnen in Sirius-A, de hoofdster, want eigenlijk is het een dubbelster met een compagnon, Sirius-B, maar dat zullen wij hier maar even vergeten.

Als u de figuur hierboven bekijkt, dan zou u niet denken dat er 5 zonnen in Sirius zouden passen, want als u denkbeeldig de zonneschijf naar Sirius zou verplaatsen, dan kunt u dit 2 à 2,5 keer doen en dan is Sirius "opgevuld" met zonnen.

Maar het zijn bollen, dus ze hebben drie dimensies, dus in de "diepte" kunt u dit nóg een keer doen, en dan heeft u bijna vijf zonnen kunnen "verwerken" in de ster Sirius.

Uiteraard kom ik nog uitgebreid terug op het heliakale rijzen van Sirius in het astrologisch gedeelte, het jaarlijks rijzen van de Nijl en het begin van het Egyptisch jaar. De Egyptenaren zouden de Piramide van Gizeh zódanig hebben geconstrueerd dat op een zeker moment van de nacht de lichtstraal van Sirius exact zou schijnen op één bepaalde plek binnen de piramide, de heiligste van de heiligste kamer, alleen toegankelijk voor de allerhoogste priester en de farao.

De jager Orion liet zich vergezellen van enkele jachthonden, waarvan de Grote Hond en zijn belangrijkste ster Sirius en grote rol spelen in allerlei mythen en archetypische voorstellingen van "de jager". Ook daarover volgt meer informatie in het astrologische gedeelte van dit boek.

+++++

Dan gaan wij naar groter geschut toe, dit waren slechts enkele kleine jongens. Hieronder ziet u ze al naast elkaar staan, volume naar ratio, maar de afstanden niet natuurlijk.

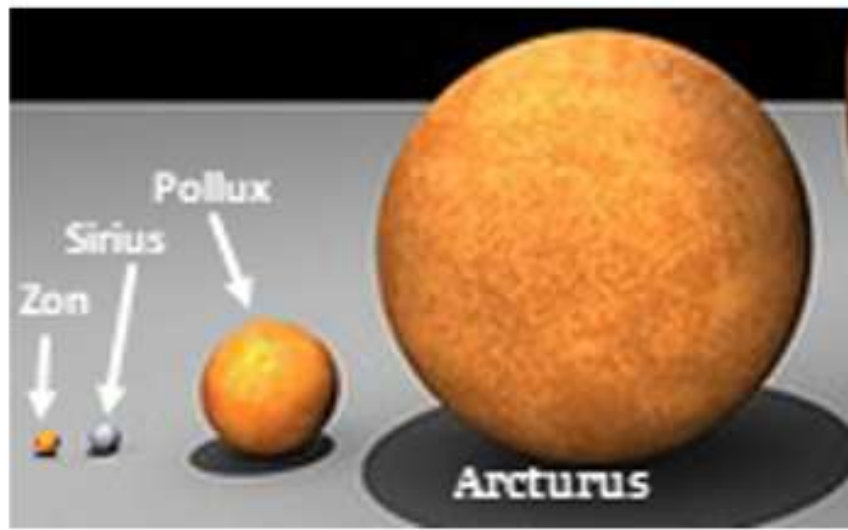

Fig. 21. Een vergelijking tussen de Zon, Sirius, Pollux en Arcturus. © CC-BY-SA 3.0

Hoelang Betelgeuze nog heeft, weet niemand. Op een totale levensduur van 8 of 10 miljoen jaar is tweeduizend jaar helemaal niet veel. De ster kan nog 100 jaar leven of duizend of tweeduizend, of misschien nog enkele jaren, niemand die het precies weet.

Het kan theoretisch ook zo zijn dat Betelgeuze al ontploft is als een supernova, maar wij weten dat nog niet. Waarom weten wij dit nog niet?

Dat komt, omdat de ster op een flinke afstand van ons staat, namelijk op zo'n 700 lichtjaar afstand, dus het licht wat de grootst mogelijke snelheid heeft in het universum, heeft 700 jaar nodig om ons te bereiken.

Als Betelgeuze 100 jaar geleden ontploft was, dan is dat ontploffingslicht en al die straling "pas" 100 jaar onderweg en bereikt het de Aarde pas in het jaar 2600 na Chr. Dan is het Watermantijdperk al begonnen en hoe mensen dan leven op Aarde weet ook helemaal niemand. Ook astronomen weten het niet, de laatste publicaties geven geen uitsluitsel. De ster lijkt wel te "pulseren" qua helderheid, die is de laatste jaren aan het afnemen en neemt langzaam weer toe, maar men schrijft dit toe aan stofwolken dicht bij de ster waardoor licht zou worden geblokkeerd en wij dit waarnemen als een helderheidsafname.

Als Betelgeuze 700 jaar geleden ontploft was, dan kan het licht van de supernova ons "elk moment" bereiken en is dit overdag gemakkelijk zichtbaar net als een Volle Maan ook overdag zichtbaar is. In de nacht zou dit een geweldig spektakel opleveren. Veel astronomen hopen hier eigenlijk op, zodat metingen aan het licht, spectra en straling ons nog meer kan leren dan men al weet.

De laatste opmerkelijke supernova was van oktober 1604 toen een assistent van Johannes Kepler hem opmerkzaam maakte over een nieuwe ster aan de hemel.

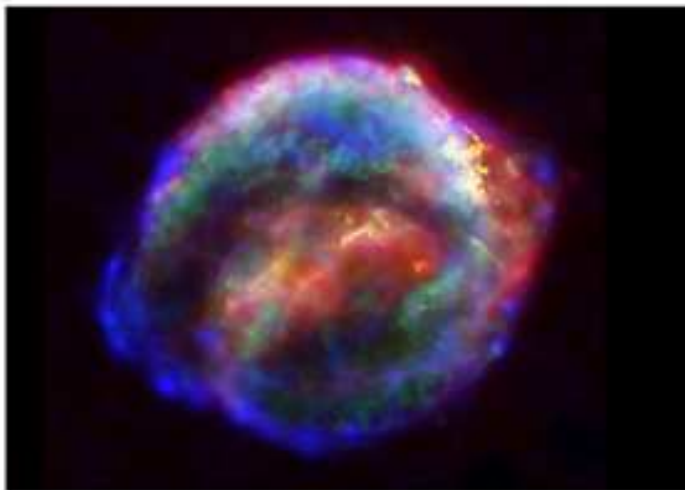

Fig. 47. De resten van Supernova 1604, waargenomen door Johannes Kepler.
© public domain.

De Pijl geeft heel ongeveer de plaats van onze Zon aan, ofwel het gehele zonnestelsel met alles erop en eraan, inclusief Kuipergordel en de Wolk van Oort. Hoe ver die Wolk van Oort ook van ons vandaan staat, toch een slordige 1000 AU in afstand en hoe dik die wolk ook is (zo'n 100.000 AU dik), hier is dit allemaal niet te zien, het is een pixel in het plaatje. Ook al die ca. 100 of 120 vaste sterren die wij gebruiken voor de astrologie die staan bijna allemaal op een afstand tussen de 8 en 600 lichtjaar, dan heb je ze bijna allemaal gehad. Een enkele ster, zoals Eta-Carinae staat op 8000 lichtjaar afstand, waarschijnlijk flink zuidelijk, en zo zijn er nog een paar, maar echt niet veel.

Dus onze astrologie speelt zich volkomen af binnen dat kleine gebiedje in dit grote Melkweg. In het plaatje hieronder staat ons werkgebied afgebeeld als een kubusje, nog veel en veel te groot afgebeeld naar verhouding met de inhoud van de Melkweg.

Fig. 60. Ons werkgebied van de astrologie.

In die kubus zitten alle planeten, ook de "verre" Pluto, alle asteroïden, maar ook alle vaste sterren die wij gebruiken, en het is nóg te groot afgebeeld.

- In de gehele Melkweg bevinden zich naar de beste schattingen zo'n 200 tot 400 miljard sterren, miljard!
- Wij gebruiken in de astrologie slechts 10 planeten, een handjevol asteroïden en ca 120 vaste sterren.
- Hoe kosmisch zijn we bezig? Hoe staat dit "gruis" in verhouding tot de totale kosmos?
- Bovendien is onze Melkweg ook slechts een speldenprik in het grotere geheel.

Het is een mooie gelegenheid om over al deze zaken eens goed na te denken, kijkende naar onze eigen Melkweg van "buitenaf", maar wij kunnen hem ook mooi vanaf de Aarde zien, zie de afbeeldingen 53 en 55.

7.02 Het heliakale rijzen en ondergaan van de sterrengroep Pleiaden

Om een voorbeeld te geven van het gebruik van een enkele ster of zelfs een groep van sterren is het interessant om een stukje uit de *Phainomena* van Aratus[‡] uit 270 v. Chr. hier uit te werken en dit dan via situaties aan de hemel te laten zien. Het bijzonder populaire werk in dichtvorm is talloze malen herschreven door andere Griekse- en Romeinse schrijvers/dichters, maar de stijl van Aratus is zo wonderschoon dat niemand hieraan kan tippen. Ik ga mij hier dus zeker niet wagen om het werk in het Nederlands om te zetten, maar ik zal mij beperken tot enige parafrazen en het daarna van commentaar voorzien. Wij zullen door de gehele cyclus lopen van heliakaal rijzen (het ochtendrijzen), gevolgd door ochtendondergang, daarna avondondergang tot wij weer uitkomen bij het heliakaal rijzen van deze sterrengroep, waarbij ik steeds Alcyone als voorbeeld neem, de belangrijkste ster uit de groep. Hieronder beginnen wij met een bepaalde situatie, **datum 1 mei van het jaar 360 v. Chr.**, de periode waarin Eudoxus actief was met zijn waarnemingen van de sterren. Locatie: Athene. Let wel, Aratus was een dichter, hij was geen astronoom, hij nam dus gewoon de gegevens over van het gelijknamige werk *Phainomena* van Eudoxus, vandaar het jaar 360 voor Chr.

Fig. 124. De Pleiaden rijzen, evenals de Zon in het jaar 360 v. Chr.

[‡] Aratus, *Phaenomena*, Translated with an introduction and notes by Aaron Pochigan, The John Hopkins University Press, Baltimore, 2010.

Constellatie versus zodiaktekens, precessie

Nog enkele laatste woorden over de lengtegraden van de constellatie Kreeft. Het zal u ondertussen wel duidelijk zijn dat de precessie van de aardas ervoor heeft gezorgd dat de constellaties bijna één geheel zodiaktekens verder staan dan ca. 2000 jaar geleden. Dus als wij het hebben over de constellatie Kreeft met al zijn sterren en sterrenclusters, dan heeft dit niets meer te maken met de Zon op het hoogste punt in de zodiak, wat bij ons het begin van de zomer aangeeft rond 21 juni van elk jaar.

Ons begin van de zomer, een astronomisch berekend moment, namelijk het punt waar de lengte van de Zon gelijk is $90^{\circ}00'00''$, ofwel $00^{\circ}00'00''$ Kreeft, begint doorgaans rond de 21^e of 22^e juni. Omdat het Lentepunt door de precessie is verschoven naar het begin van de constellatie Vissen, kunt u grofweg 3 constellaties optellen voor het Zomersolstitium, en dan komt u uit bij begin Ram -> begin Stier -> begin Tweelingen en dat is precies wat u hieronder ziet afgebeeld. Op het uiteinde van de linkervoet van Castor staat tegenwoordig het Zomersolstitium.

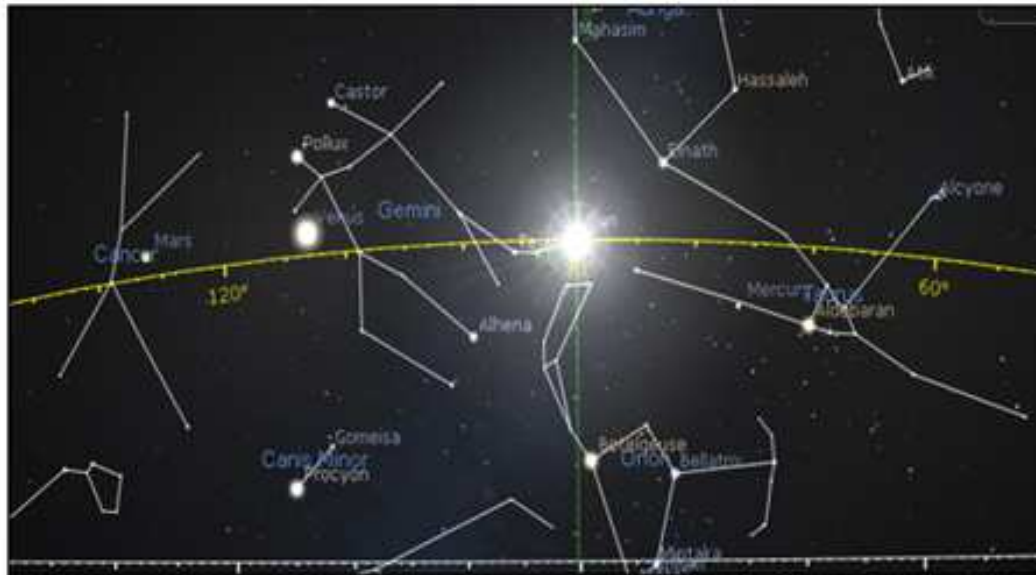

Fig. 172. Het Zomersolstitium staat aan het begin van de constellatie Gemini

Over enkele hoofdstukken zal de precessie nog een keer worden besproken, maar dan in verband met de verschuivingen van het Lentepunt, Herfstpunt en het Zomersolstitium en het Wintersolstitium door de eeuwen heen, wij gaan dan terug tot 6000 voor Chr. om te "zien" wat destijds de grootste verschuivingen waren.

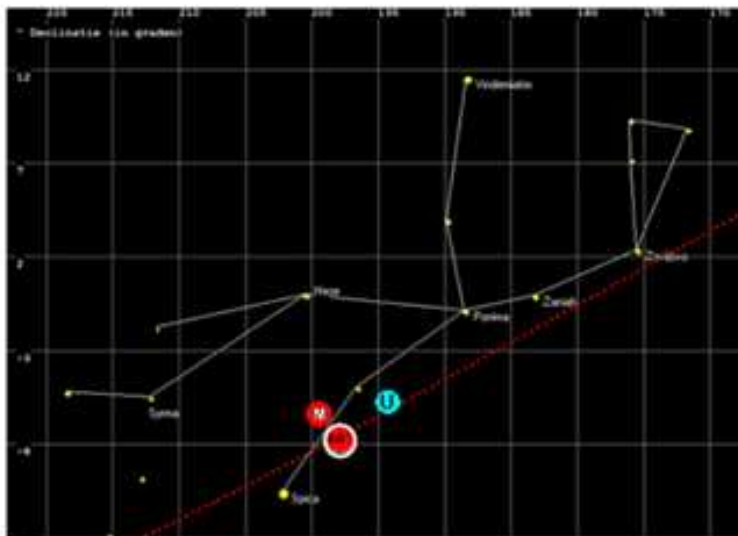
Volgens Ptolemeus is de invloed van de ster Spica die van Venus en van Mars. Spica duidt op succes, beroemdheid, rijkdom en een zacht karakter. Men houdt van kunst en wetenschap en het kan een houding zonder schaamtegevoel geven. Ook geeft de ster onvruchtbaarheid en onrechtvaardigheid. Maar niet alle tegelijk natuurlijk, elk van de eigenschappen wordt geactiveerd door de conjunctie met een bepaalde planeet en een bepaalde plaatsing in het huis van de horoskoop.

Volgens Vehlow geeft de ster samen met Venus sterke kunstenaarsgaven, met Jupiter grote geestelijke neigingen, uiteraard als de horoskoop dit ook aangeeft. Met het Pars Fortuna geeft hij rijkdom. Conjunct de Zon of Maan in de Ascendant of in het MC heeft de ster grote beroemdheid aan. Bij Mercurius intuïtief denken, net als bij een goedgeplaatste Uranus.

Volgens Ebertin schijnt Spica goed te zijn voor wetenschappers, schrijvers, artiesten, schilders, beeldhouwers en musici. Samen met de benefics op de Ascendant of op het MC geeft hij grote beroemdheid en rijkdom aan, zelfs als de geborene van lagere afkomst is.

Conjunct Mercurius in de Ascendant of op het MC geeft het artistieke vaardigheden, aanleg voor tekenen, muzikale talenten en een goed gevoel voor literatuur en de wetenschappen. Indien echter samen met de malefics in hoekhuizen, dan geeft het een opgang aan, maar gevolgd door een zekere neergang en een tragisch einde. Spica werkt verfijnd en weet diverse gevoelens om te zetten in artistieke vormen.

Conjunct Mars kan hij piloten aangeven, zoals kapitein Köhl die op 12.04.1928 naar Labrador vloog, een unieke prestatie in die dagen.

Köhl heeft Mars op 19.59 Weegschaal staan, en de ster Spica staat op 22.17 Weegschaal. Mars staat conjunct het MC en krijgt hierdoor iets meer orb, waardoor de conjunctie net gehaald wordt.

Fig. 187. Mars en MC conjunct Spica bij Hermann Köhl, piloot

Dus eerst maar eens de hemelsituatie bekijken in het jaar 3000 voor Chr. met het open source programma Stellarium. Wij zullen de genoemde sterren één voor één bekijken aan de hemel, alsof u in die tijd zelf een waarneming doet. Wij zullen beginnen bij de ster Aldebaran, die dan de voorjaarsequinox moet aangeven.

De dikkere witte lijn is die van nul graden op de Ecliptica, en inderdaad Aldebaran staat er 1 graad van af, maar grofweg 70 jaar eerder, laten wij voor het gemak het jaar 3100 voor Chr. aannemen, staat de ster letterlijk op de nullijn van de Ecliptica en kondigt deze ster het voorjaar aan. Aldebaran is rood gekleurd en dit klopt dus met de beschrijvingen.

Fig. 270. De ster Aldebaran kondigt het voorjaar aan in het jaar 3000 voor Chr.

De volgende ster is Antares, die is ook rood gekleurd en moet dan de herfstequinox aanduiden. Dit gaat helemaal kloppen, want wij weten ondertussen al uit ervaring dat Antares binnen 1 graad exact tegenover Aldebaran ligt, deze sterren zijn in een eeuwigdurende oppositie met elkaar, een strijd der Titanen kunnen wij stellen en Antares heeft de eigenschappen van Jupiter en Mars, dus de gewelddadige Mars-component is duidelijk aanwezig bij deze beide sterren, vandaar dat ze zo gevaarlijk uitwerken, zowel mundaan voor de wereldgebeurtenissen, als in een individuele horoskoop waar ze op veelvuldig geweld wijzen, vaak binnen het gezinsleven. Het eerste boek geeft hiervan zeer veel voorbeelden en de bewijslast is nagenoeg 100%.

+++++
+++
+

U heeft hiermee een kleine impressie gekregen van enkele onderwerpen in dit boek.